

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3107/05
08.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Zvezdane Lutovac, Slobodana Dražića, Nikole Stanojevića i Mihaila Rulića, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik advokat AB, protiv tužene BB, čiji je punomoćnik BA, radi utvrđenja prava svojine, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Šapcu Gž. broj 1842/04 od 15. 08. 2005. godine, u sednici veća održanoj dana 08. 02. 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Šapcu Gž. broj 1842/04 od 15. 08. 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Loznici P broj 590/04 od 21. 09. 2004. godine, odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se utvrdi njegovo pravo svojine nad kat. parceli broj aa površine od 0.08.00ha KO VV i on obavezan da tuženoj naknadi troškove ovog spora isplatom iznosa od 20.400,00 dinara.

Pravnosnažnom presudom Okružnog suda u Šapcu Gž. broj 1842/04 od 15. 08. 2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena presuda Opštinskog suda u Loznici P broj 590/04 od 21. 09. 2004. godine.

Protiv navedene drugostepene presude tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Tužena je podnela odgovor na reviziju.

Ispitujući pravilnost pobijane drugostepene presude shodno članu 386. ZPP, Vrhovni sud je našao: da revizija tužioca nije osnovana jer u provedenom postupku nije učinjena apsolutno bitna povreda iz noveliranog člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Nisu osnovani ni navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac i tužena su rođeni brat i sestra, koji imaju još jednog brata i sestru. Otac im je preminuo 1974. godine, a nakon njegove smrti tužilac se odrekao svog naslednog dela u korist majke; tako da je predmetna katastarska parcela broj aa KO VV, pored ostalih nepokretnosti koje su do tada bile svojina njihovog oca, što je tužilac znao, postala isključiva majčina svojina. Majka im je preminula 1982. godine i tek nakon njene smrti tužilac je saznao da je ona za života raspolagala svom svojom imovinom ugovorom o doživotnom izdržavanju overenim od strane sudije Opštinskog suda u Bogatiću R broj 81/78 od 01. 04. 1978. godine, zaključenim sa tuženom; zbog čega je obustavljen pokrenuti postupak raspravljanja zaostavštine iza majčine smrti. Tužilac je potom (zajedno sa drugom sestrom) vodio spor za utvrđivanje ništavosti tog ugovora, koji je okončan odbijanjem njegovog tužbenog zahteva pravnosnažnom presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P broj 5946/92 od 08. 12. 1992. godine. On je dugogodišnji držalac predmetne katastarske parcele.

Na bazi utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su izveli pravilan materijalno pravni zaključak da tužilac svakako nije mogao steći pravo svojine na predmetnoj katastarskoj parceli po uslovima za takvo originarno sticanje svojine propisanim u članu 28. stav 4. noveliranog Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa. Obzirom da citirana zakonska odredba propisuje, osim proteka roka od 20 godina i savesnost držaoca te nepokretne stvari (na kojoj drugi ima pravo svojine) za sve vreme roka potrebnog za održaj. Tužilac je međutim znao sve vreme, da predmetna katastarska parcela koju drži nije njegova.

Tačan je tužiočev revizijski navod da se savesnost državnine pretpostavlja (dok se suprotno ne dokaže) u smislu člana 72. stav 3. noveliranog Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa; ali se time neosnovano napada pravilno primenjeno materijalno pravo, u ispravnom pravnom zaključku nižestepenih sudova o tužiočevoj nesavesnoj državnini predmetne katastarske parcele jer je državnina savesna: ako držalac ne zna ili ne može znati da stvar koju drži nije njegova, shodno stavu 2. citirane zakonske odredbe. U konkretnom slučaju je izvedenim dokazima pouzdano utvrđeno da je držalac - tužilac, to naprotiv znao.

Upravo u kontekstu tog pravnog zaključka o tužiočevoj nesavesnoj državnini predmetne katastarske parcele, irelevantni su za odluku u ovoj pravnoj stvari revizijski navodi tužioca: da se tužena nezainteresovano odnosila prema njegovoj državnini predmetne katastarske parcele, čemu u prilog govori to što je na susednoj katastarskoj parceli nesmetano sagradio ekonomski objekat i da je njihov sada pokojni otac drugačije raspodelio svoju

imovinu za slučaj smrti pisanom izjavom koja je izgubljena ili nestala, a koju majka nije ispoštovala; stoga što se njima napada utvrđeno činjenično stanje, sa kog razloga se revizija ne može izjaviti shodno članu 385. stav 3. ZPP.

Kod utvrđene činjenice da je tužilac znao da je nakon očeve smrti predmetna katastarska parcela (nasleđem) postala majčina, u čiju se korist po sopstvenoj izjavi odrekao nasleđa; neosnovan je njegov revizijski navod o navodnoj savesnosti jer savesni držalac u smislu već citiranog člana 72. stav 2. Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa nije svestan da se njegova faktička vlast razilazi od pravnog stanja.

Pravilno su nižestepeni sudovi odlučili i o naknadi troškova spora u smislu članova 154. stav 1. i 155. ZPP.

Sa svih izloženih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude, u smislu člana 393. ranije važećeg ZPP čija se pravila primenjuju u postupku koji je pokrenut pre početka primene ovog Zakona a shodno članu 491. stav 4. ZPP ("Službeni glasnik Republike Srbije" broj 125/2004 od 22. 11. 2004. godine, sa primenom od 23. 02. 2005. godine).

Predsednik veća-sudija

Stojan Jokić s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

MĐ